

TRẦN THỊ BÔNG GIẤY
(Nhật Ký)

TA ĐÃ LÀM CHI
ĐỜI TA?

(Nhật Ký)

*

**

GIAI ĐOẠN
8. 1979 -- 12. 1981

□

VĂN UYÊN 2016

(Phần 1)
Ồ! TA ĐÃ LÀM CHI ĐỜI TA?
(Phần 2).
TA NGỒI LẠI BÊN CÀU THƯƠNG DĨ VẮNG
(Nhật Ký)

Bản Dành Riêng Cho Trần Thị Bông Giấy

VĂN UYÊN EDITION, OCTOBER 2016

First published in hardcover in October 2016 by
VĂN-UYÊN PUBLISHING COMPANY
849 N. Second St.
San Jose, CA 95112

Copyright © by VĂN-UYÊN, USA
Text copyright © by TRẦN THỊ BÔNG GIẤY

All Right Reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any mean, electronic or mechanical, including photocopy, recording, or any information or storage retrieval system now known or to be invented, without permission in writing from the publisher, except by a reviewer who wishes to quote brief passages in connection with a review written for inclusion in a magazine, newspaper or broadcast.

Printed in the United States of America by
VĂN UYÊN PUBLISHING COMPANY.

Thư Từ Liên Lạc:
Trần Thị Bông Giấy
Nhà Xuất Bản Văn Uyên
849 N. 2nd St.
San Jose, CA 95112, USA
Điện Thoại: (408) 288-8869
E-mail: ttbg@sbcglobal.net
www.tranthibonggiay.net

*Nửa đời như mây trắng
Bàn tay còn xanh xao
Mười ngón gầy bi tráng
Niu cuộc đời lao đao...*
(Tbg)

1.

Lưu diễn Long Xuyên, thứ Sáu 17/8/1979.

Tâm trạng chán nản rồi bời. Những ngày lưu diễn trở nên dài lê thê và buồn bã lạ thường. Tại đây, trong một căn biệt thự chỉ riêng tôi, Vân San, Định và Lãm trú lại, xa hẳn đám Cải Lương Sài Gòn III, bỗng dung bàng hoàng như mơ hồ bắt gặp lại những ngày đau đớn tột cùng trong căn biệt thự xinh đẹp của anh Ngọc trên Dalat. Vậy là suy nghĩ triền miên, nhiều hình ảnh cũ sống dậy đậm nét làm trái tim tê buốt.

Mấy lúc gần đây, ghi nhận một điều là tôi có khuynh hướng gợi nhớ dĩ vãng nhiều quá. Sự mất ngủ trở lại thường xuyên, xen lẫn dày vò đau đớn. Quãng đời trống rỗng cùng cực trên nhiều mặt, từ thực tế đến tinh cảm, từ hiện tại ử ê đến vô vọng tương lai. Hầu như khả năng say mê cuộc đời của ba mươi năm cũ tự dung biến mất để chỉ còn lại trong hồn sự mệt mỏi cùng khôn. Không tin tưởng ai và cũng chẳng thể rung động theo bất cứ điều gì... Trên hết, ý tưởng tự sát cứ đeo đuổi đầu óc...

Chuyến lưu diễn kéo dài đã ba tháng rồi và còn kéo dài vô hạn định, tôi như buông xuôi hoàn toàn mọi thứ sau lưng để chỉ đắm mình theo những nghĩ ngợi riêng. Suốt ba mươi năm nhiều lần rơi xuống hố cùng cuộc sống mà chưa lần nào thấy bí lối hoàn toàn như hiện tại. Ngay cả lần tan vỡ cuộc đời cùng anh Ngọc trên Dalat, tâm trạng vẫn không tuyệt vọng đến đường này. Tôi phải làm sao?

□

Lưu diễn Mỹ Luông, thứ Bảy 18/8/1979.

Tâm trạng chán chường hiện nay phát sinh từ một ước mơ thầm kín: *Bỏ VN ra đi, tìm đến một chân trời lạ!* Tuy nhiên khi tự hỏi lòng, có cái gì khiến tôi muốn ra đi như vậy thì chịu, không tìm ra câu trả lời dứt khoát. Ba mươi năm, tôi nhiều lần bỏ rơi cơ hội tốt, nhiều phen tàn phá đời mình, nên vẫn luôn mơ tìm đến một chân trời nào thật xa để làm lại cuộc đời mới, y hệt cuộc đời mơ ước từ khi còn ở tuổi 15.

Vậy mà thời gian này, tôi đứng như không còn ngã thoát. Càng lúc càng nghe đau khổ khi thấy mình vẫn "*chưa ra đi!*"

Tôi cố quên, cố chìm chết nổi muốn trong nhiều đêm mất ngủ nhưng lại cứ phải nhớ, phải dần vặt và tự làm khổ mình đến rũ rượi, xanh xao.

□

Lưu diễm Long Xuyên, thứ Ba 21/8/1979.

Từ ngày 4/5/1975 ra đi khỏi đời anh Ngọc đến nay đã hơn bốn năm qua rồi. Bao nhiêu dồn dập đưa đến trong định mệnh, tôi vẫn không thôi nghĩ đến anh một cách tuyệt vọng. Nhất là trong những ngày cùng cực như hôm nay, tình yêu càng sông dậy mãnh liệt, như một cứu vớt, như một an ủi.

Thật tội nghiệp cho chính mình!

Bốn năm qua, không gặp lại anh nhưng tôi vẫn biết rằng anh đang yên ổn đâu đó. Cái cao ngạo, sự tự trọng không cho phép tôi tìm đến anh (dù chỉ một lần) nhưng nỗi đau khổ trong tim thì vẫn cứ âm ỉ sống dưới muôn vàn hình thức thay đổi trong bốn năm qua.

Những ngày hôm nay sao nghĩ nhiều quá đến anh? Năm xưa anh đã yêu tôi xiết bao! Và năm xưa tôi cũng đã yêu anh xiết bao! Tôi, người đàn bà mỏng manh hao gầy đến bất ngờ trong định mệnh anh và cũng ra đi lẹ làng như một cơn gió. Ba mươi năm, quả thật chỉ những ngày ngắn ngủi bên anh, tôi mới tìm thấy hạnh phúc đúng nghĩa, dù cái hạnh phúc này, cả hai đã phải đổi lấy bằng muôn ngàn đau khổ và cả một khối nghị lực chịu đựng.

Ngày nay, đã 4 năm qua, tôi hiểu anh. Hiểu rằng buổi sáng cuối cùng khi tôi ra đi khỏi đời anh mãi mãi, trời Dalat mây giăng xám chập chùng, anh đã chối từ không đưa tiễn để một mình ngồi lại trong phòng khách, thì đó là lần cuối cùng anh bắt gặp cái Đẹp của mỗi tình nát tan.

Trời ạ, bấy lâu đôi mắt cứ đờm buồn, cuộc sống mãi lang thang phiêu bạt và tâm hồn vẫn cô đơn khắc khoải, tôi hiểu rằng chính là vì trong quá khứ, tôi đã bắt gặp một hạnh phúc quá lớn rồi để mất đi... nên không bao giờ còn tìm ra thăng bằng được nữa. Trong suốt 10 năm sống đời du mục, tôi không gặp người đàn ông nào trọn vẹn hơn anh. Đôi tay tài hoa, khối óc thông minh lịch lãm cùng với nỗi dịu dàng khôn xiết đã chế ngự mạnh mẽ trái tim ngò vực của tôi. Hạnh phúc ngắn ngủi nhưng to lớn quá, tình yêu kết hợp cùng đam mê âm nhạc đã đưa chúng tôi xoắn lại với nhau. Tôi đã nhận được trọn vẹn ước mơ và cũng chỉ với anh, tôi đáp lại đúng mọi điều đã nhận.

Và rồi như một Thúy Kiều, một nàng Lara mang trên vai cuộc đời giống gió, tôi ngã gục hoàn toàn trước những gì gọi là khắc nghiệt tàn bạo của định mệnh.

Bốn năm rồi tôi vẫn yêu anh. Bao nhiêu bóng hình đến rồi đi vẫn không thể nào xóa mờ kỷ niệm cũ. Chữ "*Trình*" Thúy Kiều dành cho Kim Trọng cũng chính là điều tôi đang hành xử. Người đàn bà kiêu hãnh nhiều lần bóp nát tiếng khóc của mình trong đôi bàn tay nhỏ bé, vẫn âm thầm chôn giấu trong tim một hình bóng! Để cuối cùng phải tự nhận thực: "*Định mệnh và ý chí thường hay lỗi điếu*" như những giọng phân tích của Maurois trong tác phẩm *Climats* chúng tôi thường đọc ngày xưa.

□

Long Xuyên, thứ Tư 22/8/1979.

Đọc trong tác phẩm Jean Christophe của Romain Rolland:

(...) Fur die zeit wondu g'liebt mi hast

Da dank'I dir schon

Undi wunschì dass dir's anderswo

Reiner mag geh'n...

(...) Vì có những lúc anh yêu em

Em cảm ơn anh

Và em ước mong rằng ở nơi khác

Anh sẽ được sung sướng hơn...

[]